

הלכות שבת סימן שבע

אבל בהמה, (יג) אפלו לטולו כדי לחצץ בו שניו (ד) אסור: ה' (טו) למקר לטלטל צמי בשמים להריס בהם ולהניף בהם (טז) לחולה. (ז) (יז) ומוללו להריס בו, (יח) אחר יקשים ואחר רבים: ו המחלק לכני ביתו מנות בשבת

ו שם ברובא ז' שם
בגורא אלא
וחקקים ח שבת
קמ"ח משנה

באר היטב

קוטמו אינו מסר אלא כד אכל לא בספין, ולא חסר בספין רק באכלי בהמה, ע"ש. וחסר בספין חקיק ס"ד חולק על היש"ש בזה ומחיר אפלו בספין, ע"ש, ותמ"א סוף סי' תקא העלה דקמא לחוסף ר"ח שרי אבל אסור להוליד ריה, ע"ש:

משנה ברורה

שום חשש אסור מחמת מחספה פנין דדבר אכל הוא (א) [ח"א]: (יג) אפלו לטולו. רוצה לומר, אפלו נטילה סתם כלי קטימה לצורך שבו לשאר דברים דאסור, ואפלו לחצץ שניו הנה אמרנו דמסר משום כבוד הבריות, וכמו שכתבנו במשנה ברורה, והוא נקרא שריקה שבת פ"א עמוד ב, ע"ן שם: * אחר קשים ואחר רבים. לכאורה קשה, אמאי חמירו לקטם בקשים להריס, נהי דאינו מכונן בהקטימה לעשותה כלי, שאינו רק להריס ואין שום בזה תקון כלי, ואסור משום מחספה בקשים, שאינם בכלל אכלי בהמה, ודבר קל מלאכה מחספה אין השעם משום דבזה עושה כלי, אלא דנה נושא הוא מלאכה, פדעל משה שאמר בהפסד שבת ע"ד עמוד ב: האי טאן דסליח סלמא נקפיד אפשותא דחיב עם משום מחספה? ואולי דכיון דמנוי בקוטם ביד, כמו שכתבנו במשנה ברורה סעיף קט"ז, אפלו משום מחספה לית בזה, דסתם מחספה הוא בכלי, וכן משמע לענין דעמי מההיא"ש שקטב הלהי פטור בקוטם כדי לחצץ בו שניו משום דהרי פלאחר יד, וכן רש"י בס' טהב דהקטימה שלא בספין, תקון כלאחר יד הוא ולא תקון מעליה, ואי שם מחספה שפע אפלו ביד, דל מכאן שם תקון ולחיב משום מחספה. אמנם בהשטת אדם ראיתי מלמא תרפא, שפעוד לומר דשם מחספה שפע אפלו ביד, וקשה לךבריי אמאי חמירו לקטם בקשים? ואולי דסתם קוטם להריס אינו מקפיד על המדה, דאינו מכונן רק שפע יד הקטימה והנה הריס נודף יורה, אבל באמת אם הוא מקפיד על המדה, כגון שחברו מבקש מקונו שימיר לו מצצריקטיים שלו והוא קוטם איתן שצור משבו כדי לתן לו, אידיכ"רנני דיצטר בנה לפעמים אסור דאורחא (ובזה היה מקום לדינו של הש"ס ויכנסת הגדולה שמתחיל צליו ספרי"מגדים, ע"ש). אבל סתם קוטם קיסם לחצץ בו שניו, משמע בתרמכים דהוא מקפיד על המדה כדחיקהו שם משום מחספה, עין ברמב"ם פרק יא, ותמו דהוא רוצה להשוותו יפה כדי שיהיה טוב לחצץ בו שניו [וצנן כנגיד משנה שם שדעמו דגם בזה אינו חיב פי אם בקוטם בספין ולא ביד, וכדעת הר"א"ש, ומלא חזקהו משום מחספה שמע מנה דסבירא לה דשם מחספה לא שיהי ביד וכוו שכתבנו, ואין לנו הלאה על הש"ס אדם, שהוא רוצה לישב דברי הרמב"ם על"פן הוא אומר לךבריי מלמא תרפא, ואין לו ראה לךבריי, וכמו שכתבנו ראיה לךבריי מרבי רא"ש ורש"י דמחספה לא שיהי ביד, ולענין דינא נראה לי להכריע דמלוי מלאכה מחספה בכל אחד לפי ענינו, דדבר שדרכו לחתכו דוקא בכלי, לא שיהי שם מחספה אלא בכלי, ודמיקא שמיניו לצנן וכוו בשבת ע"ד עמוד ב, משום דאין דרך גזירה ביד, ודבר שדרכו להפרידו לשנים ביד וכמו שמצוי לענין איתן סחורה שדרכו להפרידו לשנים על"ידי קריעה ביד, חיב משום מחספה אי מפרדו על"ידי דה"ה, ודמיקא שמצינו לענין תולש דחיב אפלו אם תולש בידו ולא בכלי, וכמו שפשוט רש"י בשבת ע"ג עמוד ב דבאר מהמחיל אין דרך, ע"ש, אף כל זה דוקא אם הוא מקפיד על המדה, וכמו שהעיקרון בפנים מלשון הרמב"ם. אף מה שכתבנו דמלוי בכל אחד לפי דרכו, לכאורה הוא רק לענין דאורייתא, אבל מדרבנן יתנה אסור בכל פוגא, דמיקא דמינו דאסור מדרבנן לכלי עלמא אפלו כמש"ח, פטור [רמב"ם פ"א]. ומה יפה הועילו לנו הנביאים (נחמיה ה) וזכמיוו ז"ל בשה שאסרו לנו המנח וממך בשבת, שפעמים שיכול לבוא ליד חייב חשאת, כגון שמוכר איתן סחורה ומחספה ממנו לפי מדתו הצריך לו, דחיב משום מחספה [ח"א בכלל לו]. ב' אין מלאכה מחספה שיהי באכליו, וכמו שכתבנו לעיל בסעיף קט"ז. ג' אם מלאכה מחספה הוא דוקא בכלי או אפלו ביד, עין במה שכתבנו בבאור הלכה דמלוי בכל דבר לפי ענינו, דדבר שדרכו לחתכו בכלי, או ביד, ודבר שדרכו להפרידו ביד, חיב גם כן אפלו ביד, ומסתברא דאסור דרבנן יש בכל פוגא, וכמו שכתבנו בבאור הלכה, עין שם. החותף קיסם בספין לחצץ בו שניו,

הצד הצדוק

עין בספרי מגדים שמעוד דהוא הריח דמטר לקטם הקיסם ביד כדי לחצץ בו שניו אם אי אפשר לו לחצץ בו בלא זה, ובפי מה שכתבנו מקדם דקטימת הקיסם ביד הוא רק משום שבות, עין שם: (יג) תוספתא שבת. ואף דמגין אבנתים כתב אפ"ר לפי האמת כן הוא, עין ברמב"ם שהשמיט זה לגמרי, משמע דסבירא לה דביין דמטלטלין להו להריס מפני"א מסר גם כן להניף: (יד) וישל ונהיאו הנה"אבנתים, והקיסם עמו האלהי בה וגם הנדבן מנאל, דלא כש"י: (טז) וברכים מטר אף בכלי, דהם בכלל אכלי בהמה, ומשעם זה אף לחצץ בו שניו מטר ברכין, וכמו שכתב רש"י שם: (טז) וכן לתן שפינגרא"ד באבלין מוליד ריח (פמ"ג בשם ח"צ) וצנן באר היטב מה שהביא בשם ש"כ"ר כקט"ח לקטם כדי לתן לאסור, והפרי"מגדים מצדד להסירלו ולכן השמטתי דבר זה:

תורה: 1 שבלתי דרך.

הלכות שַׁבַּת סִימָן שֶׁבַע שָׁבַע

ביאורים ומוספים

(29) ובטעם האיסור כתב בספר החיים שם, שיש לחוש שמא יבואו לקרוא בשטרי הדיוטות, או שמא יכתבו בשבת את שמו של אחד ממשותחפי הגורל ששכחו לכותבו מבעוד יום. והוסיף, שאף על פי שישנם המקילים לענין שמש בית הכנסת שרשאי הוא לקרוא מתוך הכתב בשבת (כמובא במשני'ב לעיל (סי' שז ס"ק מז)), מ"מ כאן שיש בזה אף משום איסור גורל בשבת, אין להתיר לעשות כן אף לשמש. אמנם, לנבי לקיחת מאכלים ממוכר בשבת, כתב במשני'ב לקמן (סי' שכג ס"ק כ) שמותר להניח סימן על נייר שכתוב עליו את שם הלוקח, ולא אסר לעשות כן משום חשש קריאת שטרי הדיוטות. ולצורך מצות צדקה, כתב שם שיתכן שמותר אף להניח פתק שרשום עליו את הסכום שצריך הוא ליתן, אם אי אפשר להניח דבר אחר.

[משנ"ב ס"ק כה]

וקי"ס טוב מְשַׁמֵּעַ מְגִינֵי אֲבָדָהּם דְּשָׂרֵי בְּאֵפֶן זְהוּ (80).

(30) ואם אין מצוה בדבר, כגון להסיל גורל ביום טוב על חלקי בשר בהמה, כתב לקמן (סי' תק ס"ק ד) שאסור. והוסיף, שאפילו גורל הנעשה על ידי תנחת הסכין בין שני החלקים, ובחור הקונה אם רוצה את החלק המונח לצד גב הסכין, או את הצד השני, נחשב כגורל, ואסור לעשותו ביום טוב.

סִימָן שֶׁבַע

דִּינֵי הַשְּׂאֵלָה וְקִנְיֵן צְרָכֵי שַׁבַּת וְהַדְחַת הַפְּלִים וְתַקְוָנָן וְטְבִילְתָן בַּשַּׁבַּת

[משנ"ב ס"ק א]

דְּמַקָּה וּמְקַבֵּר אֶסּוּר בְּשַׁבַּת יוֹם-טוֹב (וכו'), וְכֵן מְדִידָה שְׂאִינָה שֶׁל מְצָנָה גַּם-כֵּן אֶסּוּר (81).

(1) וטעם איסור מקח וממכר, כתב לעיל (סי' שז ס"ק לג) שגורל חכמים שמא יכתוב, ועוד כתב לעיל (סי' שבב ס"ק יח) בשם החי' אדם, שבמקח וממכר יכול לפעמים לבוא לידי חיוב חטאת משום מלאכת מחתך, כגון שמוכר סחורה ומחתך ממנה לפי המידה הנצרכת לו, ולענין מכירת חמץ, כגון ערב פסח שחל בשבת ושכח למכור את החמץ מערב שבת, כתב לקמן (סי' תמד ס"ק ב) שאם ירא לתת את החמץ לנכרי במתנה שמא לאחר הפסח לא יחזירו לו, יש מהאחרונים שמתירים למכור לנכרי את החמץ בשבת, ואינו נחשב במקח וממכר בשבת, שהרי אינו עושה אלא להימצל מאיסור חמץ, והביא שכמה אחרונים חולקים, ולדעתם מכירת חמץ אסורה בשבת בכל אופן, גם אם אינו לוקח ממנו מעות כלל, אלא רק קוצץ עמו סכום המקח או מוכר לו כשער שבשוק בלי קציצת סכום המקח.

(2) אבל מדידה של מצוה, כתב השו"ע לעיל (סי' שז ס"ז) שמותרת, ואף שלא הותר איסור שבות אפילו במקום מצוה, ביאר המשני'ב שם (ס"ק לד) שמדידה אינה איסור חמור כל כך, ואינה אסורה אלא משום שהיא כעובדא דחול, ולכן במקום מצוה הותרה.

ומדידה לצורך חולה, כתב השו"ע לעיל (שם) שנחשבת כמדידה של מצוה ומותרת, ולגבי מדידת מאכל לתינוק וכן לגבי מדידת חום לחולה, ראה מה שכתבנו במשני'ב שם (ס"ק לד).

[משנ"ב ס"ק יח]

וְאֶפְשָׁר דְּתַקֵּיב לְדִידָה שְׁנַיִם (85).

(25) והואיל חייב מלאכת תיקון כלי הוא אף אם לא תיקן אלא כל שהוא, כמבואר ברמב"ם (פי' מהל' שבת הל' טז), כתב המנחת חינוך (מצוה לב מוסר השבת אות לג ס"ק ב) שקטיננה כל שהיא חשובה, וחייב בה אף על מלאכת מחתך בכל שהוא, משום 'אחשיביה'.

ולדעת החו"א (תשובות וכתבים סי' עה), פעולה האסורה משום מלאכה מסוימת, אין חייבים עליה גם משום מלאכה נוספת, וכתב שמשמע זה אין האורג והתופר אסורים אף משום בונה, ונראה מה שכתב המאירי (שבת קד, ב), שהעושה מלאכה לצורך גמר עשיית הכלי, כגון כתיבה ותפירה, אינו חייב עליה אף משום מכה בפטיש.

[משנ"ב ס"ק כב]

וְלִהְיֵי אֶסּוּר אֶף בְּחֵלֶב (86) וכו', דְּקִבְיָא דְּמִי לְמַקָּה וּמְקַבֵּר (87).

(26) והגלות המתבצעות על ידי איסוף כסף מאנשים רבים על מנת שיוכה אחד מהם בכל הכסף, כתב בספר ערך שי (ח"מ סי' קעג סי"ב) שהואיל ונהגו כל העולם בהגלות אלו, נחשב הדבר כקנין סיטומתא, ואין בזה משום חשש גול [וכן מבואר בשו"ת חת"ס ח"מ סי' סו אות ב, שמנהג העולם נחשב כסיטומתא ומועיל לבטל דין אסמכתא]. ובשו"ת בית שלמה (ח"מ סי' כא) כתב שאין בהגלות אלו משום סרך גול, מפני שלדעת פוסקים רבים משחק בקוביא אינו נחשב כאסמכתא [כמבואר ברמ"א לעיל (סי' רו ס"א)], ואף לדעת החולקים, מי"מ הואיל ומועיל הדבר מצד דינא דמלכותא, יש לתלות שהקנו המשתתפים את כספם לזוכה בלב שלם.

אמנם, בחו"א (ח"מ ליקוטים סי' טו ס"ק יא) מבואר, שאין דינא דמלכותא מועיל לבטל דין אסמכתא, אכן, במקום שמנהג העולם כפי דין המלכות, כתב בשו"ת מנחת יצחק (חי' סי' קע אות ב), שאין הדבר אסור משום אסמכתא, מפני שנחשב הדבר כסיטומתא, וכדברי החתם סופר הנ"ל.

והגלות המתבצעות באופן שנותנים כמה אנשים סכום מועט על מנת שיוכה אחד מהם בחפץ מסויים, כתב בשו"ת רב פעלים (חי' יו"ד סי' ל) שמותרת הן, כמבואר בשו"ת חוות יאיר (סי' סא), וביאר הרב פעלים, שהואיל והזוכה אינו מקבל את הכסף שננתן, אלא חפץ אחר, אין הוא זוכה בדבר ששייך להם אלא בחפץ ששייך לבעל הגורל, ועל כן אין הוא נחשב כגזול את שאר האנשים המשתתפים בהגלה.

והגולה לצרכי צדקה, כתב בספר פתחי חושן (בדיני קנינים פכ"א הע' לב) שמותרת היא לכולי עלמא, כיון שעיקר מטרת המשתתפים בהגולה אינה לזכות בפרס, אלא לתמוך בצדקה, ואף באופן שעיקר מטרת המשתתפים היא לזכות בפרס, מי"מ עיקר ההגולה היא עבור הצדקה.

(27) וכן לשחק בתם וחסר [זוג או פרט] כדי להרויח אגוזים וכדו', מבואר ברמ"א לקמן (סי' שלח ס"ה) שאסור בשבת, כיון שהרי זה כמקח וממכר, ומי"מ הוסיף הרמ"א (שם) שאין למחות בנשים וקטנים המשחקים בזה, שמוטב שיהיו שוגגין ואל יהיו מדידן.

[משנ"ב ס"ק כז]

וְעֵין מְגִינֵי הַקֶּנֶשׁ (88) וכו', וְכֵן פְּתַב בְּסֵפֶר הַחַיִּים (89).

(28) נראה שצריך לומר נור ישראל (קצות השלחן סי' קמו בדה"ש ס"ק ע).

הלכות שבת סימן שכב שכן

כנג

באר הגולה

ט הרי"ו והיא"ש
ודלא כרב י שם
בגמרא כ רבנן
בפרק כג (ב) הרי"ו
שם טרב ספ"ד

א ביצה ביט משנה
וקפ"א
ויקדו"ש לה נבא
שם ב ר"ן שם וס"ן
ורא"י דברי רבנן
בפרק ד מהלכות
יו"ט ס"ב

חלק פלוני שלו, טהוא שיהיו (ט) החלקים שוים ואינו עושה אלא כדי להשוותם שלא להטיל קצאה ביניהם, אבל עם אחרים אסור. (כ) *כיון שמשקפדין (כא) *זה על זה נבואו לידי מדה ומשקל. אבל לתן מנה גדולה כנגד מנה קטנה (כב) ולהטיל גורל עליהם, אפלו בכנייתו ובחל אסור משום קוביא. יגיש אומרים דעם פניו וכנייתו מותר להטיל גורל אפלו על מנה גדולה כנגד מנה קטנה, מפני (כג) שאין מקפידים: הגה ואסור (כד) להטיל (ו) [ו] גורל (כה) בשבת אפלו על ידי אינו הנהיגי (מהרי"ל):

שכב דיגי השאלה וקנין צרכי שבת והדמת הגלים ותקונן וטבילתן בשבת, וכו' י' סעיפים:
א (א) *מותר לומר לחברו מלא לי פלי זה, אפלו הוא (ב) מיוחד (ג) למדה. יונה מלי בשו"ט הלוקח מדה של מוכר (ג) ומוליכו לביתו, ואין צריך לומר אם מביא הלוקח מתוך ביתו ואומר לו מלא לי

באר היטב

(ו) גורל. אבל לקדש או מי שצלה לס"ת שרי דמרב פוסקים ס"ל דבזמני הפסחים היו מטילים גורל כדי שיהיה מי זורק, מ"א, ע"ש. ועין ש"ו וביד"א הנה"ל: (ה) למדה. פרוש, שרגיל לקרד למכר בו:

משנה ברורה

חייב בנה משום תקון כלי לדעת הרא"ש, ולדעת הרמב"ם - משום מחסה, ואפשר דחייב לדידה שנים²⁵: ו (יט) החלקים שונים. דבנה אין שנה שום אסור של שחיבת קוביא, כיון שאין משתמר על ידי הגורל: (כ) כיון שמשקפדין. ולחלק בלי גורל שרי, (י) דמסתמא אמרינן שאין מקפידין, אלא אסורין ורצים להטיל גורל, דאז מנינן שמשקפדין; (יט) ואפלו אם הם שכנים ולא בני חבירה אחת, דנדרה סהם שכנים להקפיד אלו על אלו, מכל מקום לא אסור ונכון לחלק בלי גורל: (כא) זה על זה. הנהו שלא למחל לחברו אף על דבר מרעט: (כב) ולהטיל גורל וכו'. הנהו, דמי שצ"ה בפירוש ט"ל הפדולה ומי שיתחייב וטל הקטנה, הוא בכלל שחיבת קוביא מפש [קוביא] (ט) הוא מה שמשחקין בעצים], וקוביא הוא (כ) אבן גול מדבריהם, שאין דעתו להקנותו בקנין גמור, ולהכי אסור אף בחל²⁶. ואף דבעל הבית עם בני ביתו לא שוף גול כלל שהרי הכל שלו, מכל מקום אסור דלקא אתי לטרוכי בקוביא עם אחרים, (כא) ובאחרים בודאי אסור בחל, וכל שבין בשבת, דקוביא דמי למקח וממכר²⁷: (כג) שאין מקפידים. שהרי הוא נותן להם הכל משלו ולא שוף חפשי דמדה ומשקל, וגם קוביא אין פאן. ואם פניו חולקים משל עצמם, (כז) אסור מנה גדולה נגד מנה קטנה [פמ"ג]: (כד) להטיל גורל. הנהו אם הוא לחלק אינה דבר, ואסור אפלו במקום דאתי לאנצני, אבל להטיל גורל מי יאמר קדוש או מי שצלה להתורה שרי, דהא היו מפיסין בשבת במקדש מי שחטט מי זורק מ"א]. ועין בגמרא הקדוש²⁸ שהביא בשם שבות זעקב חלק ג סימן כד שמשמע שאינו מותר רק להטיל גורל מתוך הספר פרהו, אבל להטיל גורל על ידי פתקאות שנקטבו מערב שבת שם כל אחד עליו ומטילין בקלפי ומוציאין פתקא מי שצלה לספרתורה, אסור, וכן כתב בספר החיים²⁹: (כה) בשבת. עין בגמרא אברהם, (כז) דאפלו אם הוא דבר מצינו למעבד מאחמול, גספן אסור בשבת, (כז) וביוסטוב בשבת יוסטוב³⁰, ואחד (ה) המוכר פפה או פמסירה ומשיכה וכן מידה שאינה של מנה גספן אסור³¹, וכנ"ל בסימן שו, אפלו הכי מותר לומר בלשון מבינה 'מכר לי ואינו מוכר שם מדה, רק 'פלי זה' סתם: (ב) מיוחד למדה. פרוש, שרגיל למדד ולמכר בו: (ג) ומוליכו לביתו. שאין זה דרך מקח וממכר, (ג) וגם לא מתוך

שערי תשובה

[ו] גורל. עין באה"ט. ועין בשו"ת זעקב ח"ג סימן כד דפתח גספן, כיון שהיה ספק דפסחה, וכן משמע בגמרא. אבל להטיל גורל על קדוש של מיש ודאי דאסור, ע"ש:

באר הגולה

כיד אף דאין דרך גזירה בכך. ולפי זה נהנה מוכרים לומר מה דתתירו לקטם לכתחלה להרים הוא משום דסתמו אינו מקפיד על הפדה וכו'. ואפשר דיש לחלק ולומר דשם מחסה לא שוף כלל בחסותו בנה, אבל זה אינו, כיון דמסתמא דבר שדרכו להקפידו ביד שוף שם חסותו אפלו ביד, ממילא אין להטיל מדרבנן בכל פנא, כן נראה לעניות דעתנו: * כיון שמשקפדין. עין משנה ברורה מה שכתבתי. והוא ממגן אברהם: * עין שם שכתב עוד דאי דעיינן בכני חבירה שמשקפדין זה על זה, אפלו לחלק בלי גורל אסור, דעיינן שכתבו להזכיר שם מדה ומשקל ומנן, וזה אסור כמו שכתב דעין שכב; וגם עצם השתפחות באנשים כאלו אין בודאי להשתחלה, דמתוך שהם רגילים לשאל פדיו אחד מחברו, ודאי נבואו לשאל גם בשבת יוסטוב, ומתוך הקפדתן אלו על אלו נבואו לידי מדה ומשקל; וממילא סתם שאלה ביוסטוב אחד מחברו, אף באפן סתם בשאר בני אדם, באלו בני החבירה המקפידים אין נכון בודאי, ונבואו לידי שם מדה ומשקל. וזה דוקא בבני חבירה, אבל סתם שכנים שאינם חברים, אף שמשתמא הם גספן מקפידים, מכל מקום מותרים לשאל אחד מחברו בשבת יוסטוב, דמתוך שאין רגילין לשאל זה מזה פדיו, לא גרינן שכתבו לידי אסור. וזה תכן דברי סגן אברהם מה שחוציא מתוספות, ונראה דאף לחלק בלי גורל לא אסור בשכנים, מתוך שאין דבר זה מצוי אצלם מביד לא חפשי רבנן שכתבו לידי אסור, כן משמע מפסקת המגן אברהם, עין שם: * זה על זה. כותסקא איתא דמפיס אדם עם אורחיו וכן האורחים מפיסין זה עם זה מי שישל חלקו תחלה, אבל לא שישל חלקו ותלך חברו, וטעם, כיון דאין שום נקמא-נהה במסונו, רק מי שישל תחלה, הוא רק כמי שפסיל מי שצלה לקדוש דהקל סגן אברהם. אף קשה למה מסיים התוספתא 'אבל לא שישל חלקו חברו', הנה לה להשמיענו יו"ט רביותא, דאפלו להשוות החלקים בספן אחרים האורחים להביא גורלות? ויש לומר דנה אינו מצוי, משום דהבעל הבית משנה החלקים לפניו:

שער הציון

(י) מגן אברהם: (י) כן משמע מפסקת סגן אברהם ומתוספת שבת, ועין מה שכתבנו עוד בבאר הגולה: (יט) חפשי משפט סימן שצ, ע"ש: (כ) שם לדיעה הנמכרים, ואפלו לדיעה הטור שם אין נכון מצד אחר, ע"ש: (כא) רבבים בפך כג: (כב) לא נדעמי מנא לה להקל בשהתפסה הוא להשוות החלקים; ואולי מצד הסבא, דכיון שהם אחים אף שמיסיים מכל מקום אמרינן שאין מקפידים: (כג) וכתבו סגן אברהם ראה לזה משה דמריק המשנה 'מטילין תלשים על הקדושים ביוסטוב', ואי ניקא משום דבשבת לא היה כ"י אם בשר עולה, הלא היה בו לחם הפנים. ולענינה דעתנו אין ראה כל-כך, משום דלחם הפנים לא הנה מניע לכל אחד כי אם דבר מועט מאד, לכל אחד נזית או כפול, לא הטיילו עליהם טורל; וגם אפשר דוקא דנקט המשנה ביוסטוב משום סיפא ד'אבל לא על המנות', לא שיעיינן דביוסטוב נמי אסור: (כד) עין שם בדבריו דבאפן זה גם לרש"י טור, והנהו משה שהתירו להטיל תלשים על הקדושים ששחטו ביוסטוב. וגם זה לא אבין, דלקמא רק על אכילת בשר קדושים שהיא מצות עשה גמורה התירו אבל לא לשאר דברי-מזבח, ונדע, דהא רישא דמשנה אמה בסתם 'מפיס אדם על המנות עם פניו ובנייתו' ולא עם אחרים, והנהו מנות דשבת שהיא גספן דבר מנה לאכלם, וכליל מנה נמי יוסטוב דמותר בקטנה, ואפלו הכי אסור, ועל-כרחי דקדושים שאני, וצריך עיין, ועל-כרחי שבת נדאי אין להקל בנה וכדעת המגן אברהם, ואף שהשגנו לעיל על ראיתו, מכל מקום דינו אמת: (ה) רבבים: (ז) אלהי רבת בשם שלטי-גבורים: (א) גמרא:

